

5. Invitații

Liceul. Nu mai era purgatoriul, ci iadul în toată puterea cuvântului. Chin și foc... da, aveam parte de amândouă.

Acum făceam totul așa cum trebuia. Ca la carte. Nimeni nu se putea plânge că mă sustrăgeam de la îndeplinirea responsabilităților mele.

Pentru ca Esme să fie mulțumită și în scopul de a-i proteja pe ceilalți, am rămas în Forks. Am revenit la vechiul meu program. Nu vânam mai des decât ceilalți. În fiecare zi, mă duceam la liceu și jucam rolul de om. Ascultam cu atenție dacă apărea ceva nou despre familia Cullen - dar niciodată nu se ivea vreo noutate. Fata nu scosese nicio vorbă despre suspiciunile ei. Repetase doar aceeași poveste iar și iar - că mă aflasem lângă ea și că o trăsesem din drum - până când și ascultătorii ei cei mai zeloși se plictisiseră și încetaseră să ceară mai multe detalii. Nu era niciun pericol. Acțiunea mea nesăbuită nu făcuse rău nimănui.

În afară de mine.

Eram hotărât să schimb viitorul. Nu era cea mai ușoară sarcină pe care să mi-o asum, însă nicio altă opțiune nu era acceptabilă.

Alice îmi spusese că nu aveam să fiu suficient de puternic încât să păstrez distanța față de fată. Urma să îi dovedesc că se înșelase.

Crezusem că ziua cea dintâi ar fi fost cea mai grea. Până la finalul său, fusesem *sigur* că aveam dreptate. Însă mă înșelasem.

Ideea că i-aș fi putut face rău acelei fete nu-mi dăduse pace. Mă consolasem cu faptul că durerea ei nu ar fi fost mai mult decât o neplăcere ușoară - doar o minusculă înțepătură a respingerii - în comparație cu a mea. Bella era om și știa că eu eram altceva, un lucru nefiresc, înfricoșător. Probabil că simțise mai degrabă ușurare când îi întorsesem spatele și mă prefăcusem că nu ar exista.

- Bună, Edward, mă întâmpinase ea, în acea primă zi de întoarcere la școală, la ora de Biologie. Vocea ei era plăcută, prietenoasă - o schimbare totală față de ultima dată când vorbisem cu ea.

De ce? Ce putea însemna acea schimbare? Uitase? Se convinsese că își imaginase întregul episod? Era posibil să mă fi iertat că nu mă ținusem de promisiune?

Întrebările m-au ars precum setea care mă atacase la fiecare respirație.

O singură clipă să o fi privit în ochi. Doar pentru a vedea dacă puteam citi răspunsurile oglindite-n ei...

Nu. Nu-mi puteam îngădui nici măcar atât. Nu și dacă aveam de gând să schimb viitorul.

Mi-am întors bărbia doar un pic către ea fără să-mi desprind privirea de la catedră. Am înclinat capul doar o dată, apoi l-am îndreptat.

Nu a mai deschis vorba.

În acea după-amiază, după terminarea orelor, după ce-mi jucasem bine rolul, am fugit către Seattle la fel cum făcusem cu o zi înainte. Păream să îndur durerea o idee mai ușor când zburam deasupra pământului, transformând peisajul din jur într-o ceață verde.

Această goană devenise un obicei zilnic.

O iubeam oare? Nu credeam asta. Nu încă. Privirea fugară aruncată de Alice către acel viitor mi se strecurase, totuși, pe sub piele și puteam vedea cât de ușor mi-ar fi fost să mă îndrăgostesc pe deplin de Bella. Ar fi fost aidoma unei prăbușiri: lipsită de eforturi. Faptul că mă împiedicam să o iubesc era opusul unei căderi libere - de parcă m-aș fi sforțat să mă cațăr pe o stâncă abruptă, încleștare după încleștare, atât de extenuat de parcă aș fi avut puteri omenești.

Trecu mai mult de o lună și fiecare zi deveni mai grea. Nu înțelegeam acest lucru - tot așteptam ca momentul să treacă, să fie totul mai ușor. Probabil că asta dorise Alice să spună când prezisese că nu voi putea să rămân departe de fată. Văzuse suferința înteinându-se. Însă durerea o puteam îndura.

Nu voiam să-i năruiesc viitorul Bellei. Dacă mi-era scris să o iubesc, atunci nu puteam măcar să o evit?

Dar să o ocolesc era cam tot ce puteam să suport. Mă puteam preface că o ignoram, fără să privesc vreodată către ea. Mă puteam preface că nu mă interesa. Dar cam atât, doar prefăcătorie, niciodată adevăr curat.

Încă mă agățam de fiecare răsuflare a ei, de fiecare cuvânt rostit de ea.

Îmi împărțisem supliciile în patru categorii.

Primele două mi-eră familiare. Aroma și tăcerea ei. Sau, mai degrabă - pentru a-i da responsabilității locul cuvenit - setea și curiozitatea mea.

Setea era chinul meu fundamental. Îmi intrase în obicei de-acum să nu respir deloc la ora de Biologie. Desigur, întotdeauna apăreau excepțiile - când trebuia să răspund la o întrebare, de pildă, și eram nevoit să respir pentru a vorbi. De fiecare dată când gustam aerul din jurul fetei, era la fel ca-n prima zi - văpaie, dorință și violență brutală, înverșunate să se dezlănțuie. Cu greu mai puteam face apel la rațiune sau la reținere, cât de puțin, în acele clipe. Și, precum în cea dintâi zi, vocea monstrului din mine urla, atât de aproape de suprafață...

Curiozitatea era cea mai constantă dintre suferințele mele. Întrebarea nu-mi părăsea gândurile nicio clipă: "*La ce se gândește oare acum?*" Când îi auzeam oftatul ușor. Când își răsucea o șuviță de păr pe deget, dusă pe gânduri. Când își arunca manualele pe masă cu mai multă forță decât de obicei. Când se grăbea către clasă, în întârziere. Când bătea din picior cu nerăbdare. Fiecare mișcare surprinsă cu vederea mea periferică era un mister care mă scotea din minți. Când vorbea cu ceilalți elevi, îi analizam fiecare cuvânt și modulație a vocii. Zicea ceea ce gândea sau ceea ce credea că ar fi trebuit să spună? Adesea mi se părea că încerca să vorbească despre lucrurile la care se așteptau interlocutorii ei, iar aceasta îmi amintea de familia mea și de viața noastră iluzorie de zi cu zi - eram mai pricepuți la acest capitol decât ea. Dacă nu cumva mă înșelam și totul era doar fructul imaginației mele. De ce ar fi fost silită să joace un rol? Făcea parte dintre ei - o adolescentă umană.

Mike Newton era cel mai surprinzător dintre chinurile mele. Cui i-ar fi trecut vreodată prin cap că un muritor atât de comun și de plictisitor putea fi atât de iritant? Sincer, ar fi trebuit să-i fiu oarecum recunoscător enervantului băiat; o făcea pe Bella să vorbească mai mult decât ceilalți. Aflasem atâtea lucruri despre ea cu ajutorul acelor conversații - încă îmi alcătuiam lista - dar, potrivit așteptărilor,

ajutorul lui în acest proiect nu făcea altceva decât să-mi sporească exasperarea. Nu voiam ca Mike să îmi deslușească secretele. Voiam să o fac eu însumi.

Mă ajută faptul că el nu observase niciodată micile ei revelații, micile ei scăpări. Nu știa nimic despre ea. În mintea sa, plătise o Bella inexistentă - o fată la fel de comună ca el. Nu remarcase altruismul și curajul care o făcea aparte printre ceilalți oameni, nu auzise maturitatea neobișnuită a gândurilor ei rostite pe viu grai. Nu percepușe faptul că atunci când vorbea despre mama ei aducea mai degrabă a părinte povestind despre un copil decât invers - iubitoare, indulgentă, ușor amuzată și înverșunată de protectoare. Nu-i simțea răbdarea în voce atunci când simula interesul pentru poveștile lui dezlănate și nu ghicea bunătatea din spatele răbdării.

Mulțumită conversațiilor sale cu Mike, am izbutit să adaug pe lista mea cea mai importantă calitate, cea mai semnificativă dintre toate, pe cât de simplă, pe atât de rară. Bella avea un suflet bun. Toate celelalte lucruri completau întregul - încercând se treacă neobservată, altruistă, iubitoare și curajoasă - era în întregime bună.

Aceste descoperiri utile nu mă făcuseră, totuși, să îl văd cu ochi mai buni pe băiat. Felul posesiv în care o privea pe Bella - de parcă ar fi reprezentat o viitoare achiziție - mă provoca aproape la fel de mult ca fanteziile sale lipsite de gust având-o pe fată ca element central. Începuse chiar să câștige încredere în sine, pe măsura trecerii timpului, pentru că ea părea să îl prefere în detrimentul celor pe care Mike îi considera rivalii săi - Tyler Crowley, Eric Yorkie și chiar, din când în când, eu. Își făcuse obiceiul de a se așeza alături de banca ei, sporovăind încurajat de surâsurile Bellei. Doar zâmbete politicoase, mi-am spus în sinea mea. Cu toate acestea, mă amuzam adesea imaginându-mi că l-aș lovi cu dosul palmei, proiectându-l de-a curmezișul camerei, până la perete... Probabil că nu ar fi fost o lovitură fatală...

Mike nu mă vedea prea des drept un rival. După accident, se temuse că experiența trăită de amândoi ne va apropia, însă era evident că rezultatul fusese în întregime opus. Pe atunci încă era îngrijorat că îmi îndreptasem atențiile tocmai asupra Bellei, dintre toate colegile ei. Dar în momentul de față o ignoram la fel ca pe celelalte și el se simțea satisfăcut.

Oare la ce se gândea Bella în acea clipă? Aprecia interesul pe care i-l arăta?

Și, în final, ultimul dintre chinurile mele, cel mai dureros: răceala Bellei. Dacă eu o ignoram, mă trata și ea cu indiferență. Nu mai încercase niciodată să-mi vorbească. Din câte puteam ști, nu se gândea deloc la mine.

Acest fapt poate că m-ar fi înfuriat - sau mi-ar fi sfârșit hotărârea de a schimba viitorul - doar că uneori mă privea fix, la fel ca înainte. Nu o surprinsesem cu ochii mei, de vreme ce nu-mi puteam îngădui să o privesc, însă Alice ne avertiza întotdeauna când era pe cale să o facă; ceilalți încă își făceau griji din pricina lucrurilor problematice pe care fata le știa.

Faptul că mă contempla uneori, de la distanță, îmi ușura întrucâtva suferința. Desigur, era posibil ca ea doar să se întrebe de ce mă purtam atât de ciudat.

- Bella îl va privi pe Edward într-o clipă. Păreți umani, spusese Alice într-o zi de marți, în martie, iar ceilalți avuseseră grijă să se fâțâie și să își lase greutatea de pe un picior pe celălalt precum oamenii; încremenirea absolută ne trăda adevărata natură.

Urmăream atent de câte ori se uita în direcția mea. Mă bucuram, deși nu ar fi trebuit, că frecvența nu scăzuse pe măsura scurgerii timpului. Nu știam ce însemna acest lucru, însă mă făcea să mă simt mai bine.

Alice oftă. "*Mi-aș dori...*"

- Nu te amesteca, Alice, șoptii eu. Nu se va întâmpla asta.

Se bosumflă. Alice era nerăbdătoare să închege prietenia cu Bella pe care o prevăzuse.

"Recunosc, ești mai bun decât credeam. Ai încâlcit iar viitorul, lipsindu-l de logică. Sper că ești mulțumit".

- Mie mi se pare plin de sens.

Pufni delicat.

Am încercat să îi blochez gândurile, fiind prea nerăbdător pentru a purta o conversație. Nu aveam o dispoziție prea bună - eram mai încordat decât îl lăsăm pe vreunul să vadă. Doar Jasper își dădea seama că eram ca o coardă bine întinsă, simțind stresul emanând din direcția mea cu talentul său unic de a percepe și de a influența starea de spirit a celorlalți. Nu înțelegea motivele care generau stările acestea, și - de vreme ce în ultima vreme era într-o dispoziție rebelă - le ignora.

Ziua aceea urma să fie una grea. Mai dificilă decât precedenta, după modelul celor anterioare.

Mike Newton, băiatul respingător cu care nu îmi puteam îngădui să rivalizez, urma să o invite pe Bella la o întâlnire.

Se apropia vertiginos momentul unui bal unde fetele și-ar fi ales partenerii, iar el spera din tot sufletul ca Bella să îl invite. Faptul că nu o făcuse încă îi clătina încredea în sine. Acum se afla într-o încurcătură incomodă - mă bucuram de disconfortul lui mai mult decât ar fi trebuit - pentru că Jessica Stanley tocmai îl invitase la acel bal. Nu voia să spună "da", încă sperând că Bella îl va alege pe el (conștințindu-i victoria asupra rivalilor), dar nu voia nici să spună "nu" și să riște să nu mai ajungă deloc la banchet. Jessica, rănită de ezitarea lui și ghicind motivul din spatele ei, aproape că arunca pumnale în mintea ei către Bella. Din nou, simțeam impulsul de a mă așeza între gândurile furioase ale lui Jessica și Bella. Înțelegeam mai bine acum acel instinct, dar era cu atât mai frustrant cu cât nu puteam acționa după cum îmi dicta acesta.

Unde se ajunsese! Făcusem o fixație asupra dramelor neînsemnate din liceu pe care altădată le disprețuiam.

Mike încerca să își facă curaj, conducând-o pe Bella către ora de Biologie. Îi ascultam zbulciumul interior cât îi așteptam să sosească. Băiatul avea voința slabă. Așteptase intenționat ocazia acestui bal, temându-se să-și facă cunoscute sentimentele înainte ca ea să-și manifeste vreo preferință clară pentru el. Nu voia să se expună, vulnerabil, unei respingeri, preferând ca ea să facă primul pas.

Laș.

Se așeză din nou în banca noastră, cu o relaxare bazată pe obișnuința îndelungată, și mi-am imaginat sunetul pe care l-ar fi făcut trupul său lovind zidul opus cu suficientă forță încât să-i fie rupte majoritatea oaselor.

- Deci... îi spuse el fetei, cu privirea ațintită spre podea. Jessica m-a invitat la Balul Primăverii.

- Grozav, răspuse Bella imediat, cu entuziasm. Îmi venea greu să nu zâmbesc când tonul vocii ei îl dezarmă pe Mike. Sperase să o lase surprinsă. ...Te vei distra de minune cu Jessica.

Se chinuia să găsească răspunsul potrivit.

- Păi... ezită el, aproape pierindu-i curajul. Apoi se adună. ...I-am spus că trebuie să mă mai gândesc.

- De ce ai face una ca asta? Întrebă ea. Tonul ei era dezaprobator, dar se ghicea în el și un strop de ușurare.

Ce *însemna* acel lucru? Furia neașteptată și intensă mă făcu să-mi strâng pumnii.

Mike nu-i percepu ușurarea. Obrajii i se înroșiră - dintr-o dată mă simții feroce, îmi părea a fi o invitație - și plecă din nou privirea când vorbi.

- Mă întrebam dacă... dacă ai cumva de gând să mă inviți tu.

Bella ezită.

În acel moment de ezitare, am văzut viitorul mai clar decât o făcuse Alice vreodată.

Fata putea să dea un răspuns afirmativ în acea clipă la întrebarea nerostită a lui Mike, sau putea să îl refuze, însă oricum, cândva, în curând, urma să-i spună "da" cuiva. Era fermecătoare și interesantă, iar masculii umani nu erau insensibili la aceste lucruri. Fie că s-ar fi mulțumit cu cineva din acea adunătură ternă sau că ar fi așteptat să scape din Forks, ziua în care urma să *spună "da"* avea să vină.

I-am văzut viața ca mai înainte - facultate, carieră... iubire, căsătorie. Am văzut-o din nou la brațul tatălui ei, îmbrăcată într-o rochie albă, din voal, cu chipul radiind de fericire, pășind pe acordurile marșului nupțial al lui Wagner.

Suferința întrecea orice simțisem până atunci. Un om s-ar fi aflat în pragul morții de-ar fi simțit acea durere - nu i-ar fi supraviețuit.

Și nu era doar chinul, ci și o *furie fățișă*.

Această mânie tânjea după un obiect material. Deși acel băiat neînsemnat și nevrednic putea să nu fie cel căruia Bella urma să îi spună "da", ardeam de dorința de a-i strivi craniul cu mâinile goale, să-i servească drept exemplu alesului ei.

Nu înțelegeam acel sentiment - era un amalgam de durere, furie, dorință și disperare. Nu îl mai simțisem niciodată; nu puteam să îi dau un nume.

- Mike, nu cred că ar trebui să o refuzi, spuse Bella cu o voce blândă.

Speranțele lui Mike se năruiră. În oricare altă situație m-aș fi bucurat, însă eram pierdut după șocul durerii - și al remușcării pentru ceea ce suferința și furia făcuseră din mine.

Alice avea dreptate. *Nu eram* suficient de puternic.

În acea clipă, Alice probabil că urmărea viitorul răsucindu-se și răsturnându-se, devenind din nou încurcat. Oare Bellei i-ar fi făcut plăcere să meargă la banchet?

- Ai invitat deja pe cineva? Întrebă Mike, posac. Aruncă o privire către mine, suspicios pentru întâia oară după mai multe săptămâni. Mi-am dat seama că îmi trădasem interesul; capul meu era înclinat în direcția Bellei.

Invidia sălbatică din gândurile lui - avându-l drept obiect pe oricine fata l-ar fi preferat în locul său - dintr-o dată îmi botează sentimentul până atunci lipsit de nume.

Eram gelos.

- Nu, spuse fata cu o urmă de amuzament în voce. Nu merg deloc la bal.

Dincolo de remușcare și de furie, m-am simțit ușurat auzindu-i cuvintele. Dintr-o dată eu eram cel care își măsura rivalii.

- De ce nu? întrebă Mike, aproape nepoliticos. Mă deranja că folosea acel ton cu ea. Mi-am înfrânat un mârâit.

- Plec în Seattle în sâmbăta aceea, răspuse ea.

Curiozitatea nu mai era atât de încrâncenată - acum că eram pe deplin determinat să aflu toate răspunsurile. Urma să descopăr în scurt timp detaliile și motivele acestei noi revelații.

Tonul lui Mike deveni neplăcut de lingușitor.

- Nu poți pleca în alt weekend?

- Îmi pare rău, nu. Bella îi răspuse ceva mai răstit. ...Așa că nu ar trebui să o mai lași pe Jess să aștepte - e nepoliticos.

Grija ei pentru sentimentele lui Jessica stinse văpăile geloziei mele. Călătoria la Seattle era clar o scuză pentru a spune "nu" - refuzase oare numai din loialitate pentru prietena ei? Altruismul ei era mai mult decât suficient pentru un astfel de gest. Chiar își dorea să fi putut spune "da"? Sau mă înșelam cu ambele presupuneri? O interesa oare altcineva?

- Da, ai dreptate, murmură Mike, atât de demoralizat încât aproape îl compătimii. Aproape.

Își desprinse privirea de la fată, ștergându-i chipul din gândurile sale.

Nu aveam de gând să tolerez acel lucru.

M-am întors să-i deslușesc expresia direct, pentru prima oară în mai mult de o lună. Simțeam o ușurare violentă permițându-mi să fac acest lucru, ca o gură de aer curat în plămânii unui om scufundat prea mult timp în apă.

Ținea ochii închiși și îi cuprinsese obrajii între palme. Umerii îi erau aplecați în față, într-o poziție defensivă. Își scutură capul înfinit de ușor, parcă încercând să își izgonească un gând din minte.

Frustrant. Fascinant.

Vocea domnului Banner o trezi din visare și își deschise, încet, ochii. Mă privi imediat, parca simțind cum o contemplam. Își aținti privirea în ochii mei cu aceeași expresie rătăcită care mă bântuise atâta amar de vreme.

În acea clipă nu simții nici remușcarea, nici vinovăția, nici furia. Știam că vor reveni, foarte curând, însă în acel moment eram cuprins o frenezie ciudată. De parcă triumfasem, în loc să pierd.

Nu-și feri privirea, deși o fixam cu o intensitate la nelalocul său, încercând în zadar să îi citesc gândurile în ochii săi de un căprui lichid. Erau plini de întrebări, nu de răspunsuri.

Îmi puteam vedea reflecția propriilor ochi și am știut că erau negri de sete. Trecuseră aproape două săptămâni de la ultima mea expediție de vânătoare; nu era o zi prea bună ca voința mea să se năruiască. Însă întunecimea lor nu părea să o înspăimânte. Nu-și ferea privirea și pielea ei începu să se coloreze cu un roz ușor, devastator de atrăgător.

"La ce se gândea oare în acea clipă?"

Eram la un pas de a pune întrebarea cu voce tare, dar chiar atunci domnul Banner îmi pronunță numele. Am ales răspunsul corect din mintea sa aruncând-i o scurtă privire.

Am inspirat scurt.

- Ciclul Krebs.

Setea îmi pârjoli gâtul - întărindu-mi fiecare mușchi și inundându-mi gura cu venin - și închisei ochii, încercând să uit prin concentrare de dorința pentru sângele ei care se dezlănțuia în interiorul meu.

Monstrul era mai puternic decât înainte. Jubila. Acceptase acest viitor dual care îi dăduse șanse egale la ceea ce tânjise cu atâta îndârjire. Al treilea viitor nesigur pe care încercasem să-l clădesc doar prin puterea voinței se sfărâmasă - distrus tocmai de gelozia aceea trivială - și bestia era mult mai aproape de a-și atinge scopul.

Remușcarea și vinovăția ardeau alături de sete și, dacă aș fi fost capabil să vărs lacrimi, acestea mi-ar fi umplut ochii în acea clipă.

Ce făcusem?

Știind că bătălia era deja pierdută, îmi părea că nu mai aveam niciun motiv să rezist dorințelor mele; mă întoarsei să o privesc din nou pe fată.

Se ascunsese în părul ei, dar vedeam printr-o crăpătură între șuvițele sale ca obrazul ei devenise stacojiu.

Monstrului îi plăcea acest lucru.

Nu-mi susținu din nou privirea, însă își răsucea o șuviță din părul ei întunecat, nervoasă. Degetele ei delicate, încheietura ei fragilă - erau atât de plăpânde, încât tot restul lumii ar fi putut vedea că răsuflarea mea era de-ajuns pentru a le frânge.

Nu. Nu puteam să o fac. Era prea fragilă, prea bună, prea prețioasă pentru a merita o astfel de soartă. Nu puteam îngădui ca viața mea să se izbească de a ei, zdrobind-o.

Dar nici nu mai puteam sta departe de ea. Alice nu se înșela în acea privință.

Monstrul din mine șuieră cu frustrare când ezitai, înclinând mai întâi în direcția unei posibilități, apoi în cealaltă.

Scurtul meu ceas alături de ea trecu prea repede, pe când oscilam între cele două perspective sumbre. Se sună de pauză și ea începu să-și strângă lucrurile fără să mă privească. Mă simții dezamăgit, dar nu mă prea puteam aștepta la altceva. Purtarea mea de după accident era de neiertat.

- Bella? spusei eu, incapabil să mă opresc. Voința mea era deja îngenunchată.

Ezită înainte să privească spre mine; când se întoarse, avea o expresie plină de neîncredere.

Mi-am reamintit că era absolut îndreptățită să fie precaută. Că așa se cuvenea să fie.

Aștepta să mai spun ceva, însă eu continuai să o privesc fix, scrutându-i chipul. Inspiram ușor, luând guri de aer la intervale regulate și luptând cu setea.

- Ce este? spuse ea într-un final. ...Vorbești din nou cu mine? În tonul ei se ghicea un strop de resentiment care-mi trezea, la fel ca furia sa, înduioșarea. Aproape că-mi smulgea un zâmbet.

Nu eram prea sigur cum să îi răspund la întrebare. *Chiar* vorbeam cu Bella din nou, în sensul la care se gândise ea?

Nu. Nu și dacă mă puteam opri. Voiam să încerc să o fac.

- Nu, nu chiar, îi spusei eu.

Închise ochii, ceea ce mă umplu de frustrare. Îmi tăia cea mai bună cale de acces către sentimentele ei. Luă o gură ușoară de aer fără să-și desprindă pleoapele. Gura ei era încleștată.

Cu ochii în continuare închiși, vorbi. Cu siguranță un om normal nu ar fi purtat o conversație astfel. Ea de ce o făcea?

- Atunci ce vrei, Edward?

Sunetul numelui meu pe buzele sale îmi stârni niște reacții stranii ale trupului. Dacă mi-ar fi bătut inima, pulsul mi s-ar fi întetit.

Dar cum să-i fi răspuns?

Spunându-i adevărul, m-am hotărât eu. Aveam să fiu pe cât de sincer cu puțință de atunci încolo. Nu voiam să merit doar suspiciune, deși îmi părea aproape imposibil să-i câștig încrederea.

- Îmi pare rău, îi spusei eu. Era mai adevărat decât avea să o știe vreodată. Din păcate, puteam să-mi cer scuze fără teamă doar pentru problemele mărunte. ...Sunt foarte nepolitic, știu. Dar e mai bine așa.

Ar fi fost mai bine pentru ea de-aș fi putut continua cu lipsa de cuviință. Dar o puteam face oare?

Ochii ei se deschiseră, cu o expresie încă circumspectă.

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

Am încercat să o avertizez pe cât îmi era permis.

- E mai bine să nu fim prieteni. Sigur își putea da seama măcar de atât. Era o fată deșteaptă. ...Crede-mă.

Își strânse ochii și eu îmi amintii că îi mai spusese aceste cuvinte - chiar înainte să-mi încalc o promisiune. Am tresărit când dinții ei se încleștară - evident că și ea își amintea.

- Păcat că nu ți-ai dat seama mai devreme, spuse ea cu furie. ...Puteai să te scutești de toate regretele astea.

Am privit-o, șocat. Ce știa ea despre regretele mele?

- Regrete? Regrete pentru ce? am întrebat-o.

- Pentru că nu ai lăsat duba aia stupidă să mă zdrobească! izbucni ea.

Încremenii, copleșit de uimire.

Cum putea să creadă așa ceva? Faptul că-i salvasem viața fusese singurul lucru acceptabil pe care îl făcusem de când o întâlnisem. Unicul lucru pentru care nu-mi era rușine. Acel unic lucru care mă făcea să mă bucur că exist pe lume. Mă luptasem să o păstrez în viață din prima clipă când îi simțisem aroma. Cum putea crede așa ceva despre mine? Cum îndrăznește să pună la îndoială unica mea faptă bună în tot acel dezastru?

- Crezi că regret că ți-am salvat viața?

- Știu că o faci, ripostă ea.

Felul cum îmi judeca intențiile mă lăsa răvășit.

- Nu știi nimic.

Cât de confuză și de neînțeleasă era mintea ei! Probabil că nici nu gândea precum ceilalți oameni. Așa s-ar fi explicat tăcerea din gândurile sale. Era în întregime diferită.

Își întoarse brusc chipul, din nou scrâșnind din dinți. Obrajii îi erau îmbujorați, de această dată de mânie. Își împinse cărțile grămadă, le ridică smucit în brațe și se îndreptă către ușă ocolindu-mi privirea.

Oricât de iritat m-aș fi simțit, îmi era imposibil să nu mă amuz oarecum de furia ei.

Mergea țepăună, fără să privească pe unde pășea, și piciorul i se agăță de pragul ușii. Se împiedică și toate lucrurile i se prăbușiră la pământ. În loc să se aplece să le ridice, rămase încremenită, fără ca măcar să privească podeaua, de parcă nu ar fi fost sigură dacă merita să își strângă cărțile.

Am reușit să nu izbucnesc în râs.

Nu mă putea vedea nimeni; am zburat lângă ea și i-am pus manualele în ordine până să apuce să privească înspre ele.

- Mulțumesc, spuse ea cu o voce rece și severă.

Tonul ei îmi trezi din nou iritarea.

- Cu plăcere, îi răspunsei la fel de rece.

Cu fruntea sus, se îndreptă călcând apăsat către următoarea sală de curs.

Eu o privii până când nu îi mai putui vedea silueta furioasă.

Ora de Spaniolă se scurse ca o părere. Domnișoara Goff nu-mi punea niciodată sub semnul întrebării neatenția - știa că vorbeam spaniolă mai bine decât ea și îmi dădea multă libertate - permițându-mi să mă gândesc în voia mea.

Deci nu o puteam ignora pe fată. Măcar atât era evident. Dar oare acest lucru însemna că nu aveam altă opțiune decât de a o distruge? Acela *nu putea fi* unicul viitor posibil. Trebuia să existe o altă cale, un echilibru fragil. Am încercat să mă gândesc la o modalitate...

Nu-i dădai prea multă atenție lui Emmett până când ora nu se apropie de final. Era curios - Emmett nu era doar excesiv de intuitiv în privința nuanțelor din starea de spirit a celor din jur, dar percepea și evidenta schimbare petrecută în mine. Se întreba ce se întâmplase de-mi dispăruse încruntarea neînduplecată de pe chip. Se chinuia să definească schimbarea, și în final hotărî că păream *plin de speranță*.

Plin de speranță? Așa păream din exterior?

Mă gândeam la ideea speranței pe când ne îndreptam către Volvo, întrebându-mă *ce anume* ar fi trebuit să sper.

Dar nu am avut mult timp să cuget. Sensibil ca întotdeauna la gândurile legate de fată, sunetul numelui Bellei în mințile... rivalilor mei - presupun că trebuia să-i recunosc ca atare - îmi atrase atenția. Eric și Tyler, auzind - cu multă satisfacție - despre nereușita lui Mike, se pregăteau să își facă mișcarea.

Eric era deja pe poziții, sprijinit de camioneta ei, imposibil de evitat. Ora lui Tyler se prelungise neprevăzut pentru a primi o temă și se grăbea cu disperare să o prindă înainte să-i scape.

Trebuia să văd acest lucru.

- Așteaptă-i aici pe ceilalți, bine? i-am murmurat lui Emmett.

Mă privi cu suspiciune, apoi ridică din umeri și încuviință din cap.

"Puștiul aproape că și-a pierdut mințile", gândi el, amuzat de ciudata mea cerere.

O văzui pe Bella venind dinspre sala de sport și o așteptai să treacă, într-un loc unde nu mă putea zări. Când se apropie de ambuscada pregătită de Eric, țâșnii înainte, potrivindu-mi pașii astfel încât să trec pe lângă ea fix la momentul potrivit.

I-am privit trupul încremenind când îl văzu pe băiatul care o aștepta. Împietri pentru o clipă, apoi se relaxă și continuă să înainteze.

- Bună, Eric, i-am auzit vocea prietenoasă.

Dintr-o dată mă simțeam neașteptat de neliniștit. Dacă acest adolescent plinuț cu coșuri pe față îi era cumva pe plac?

Eric înghiți zgomotos, iar mărul lui Adam îi tremură.

- Bună, Bella.

Ea nu părea să îi remarce emoția.

- Ce mai faci? întrebă ea, descuind portiera camionetei fără să îi privească expresia înspăimântată.

- Mă întrebam... dacă vrei să mergi la Balul Primăverii cu mine. Vocea i se frânse.

În sfârșit ea își ridică privirea. Era surprinsă sau mulțumită? Eric nu era capabil să o privească în ochi, așa că nu îi puteam vedea chipul reflectat în gândurile lui.

- Credeam că decizia le aparține fetelor, spuse ea, părând încurcată.

- Păi, da, consimți el plin de amărăciune.

Băiatul acela vrednic de milă nu mă irita la fel de mult ca Mike Newton, însă nu reușeam să găsesc înțelegere pentru neliniștea lui până ce Bella nu îi răspunse cu o voce blândă.

- Îți mulțumesc că mă inviți, însă plec la Seattle chiar în acea zi.

Mai auzise acest lucru; totuși, se simțea dezamăgit.

- Oh, îngăimă el, abia îndrăznind să își ridice privirea până la nivelul nasului ei. ...Poate data viitoare.

- Sigur, încuviință ea. Apoi își mușcă buza, de parcă regreta că îi lăsase o portiță de scăpare. Îmi plăcea asta.

Eric alunecă înainte și se îndepărtă, îndreptându-se în altă direcție decât mașina lui, având în cap doar gândul de a scăpa.

În acea clipă am trecut pe lângă ea și i-am auzit suspinul de ușurare. Am izbucnit în râs.

Se întoarse, însă eu privii drept înainte, încercând să îmi împiedic buzele să tresară, amuzate.

Tyler se afla în spatele meu, aproape alergând să o prindă înainte să demareze. Era mai curajos și mai încrezător în sine decât ceilalți doi; așteptase atât de mult să o abordeze pe Bella doar pentru că respectase pretenția de întâietate a lui Mike.

Îmi doream să reușească să o prindă din două motive. Dacă - așa cum începeam să bănuiesc - toate atențiile lui o deranjau pe Bella, voiam să mă bucur urmărindu-i reacția. Dar, dacă lucrurile nu stăteau așa - dacă invitația lui Tyler era cea la care spera - atunci îmi doream să o știu.

Îl măsurai pe Tyler Crowley ca pe un rival, știind că greșeam. Părea plictisitor de comun și întru nimic remarcabil pentru mine, însă ce știam oare despre preferințele Bellei? Poate îi plăceau băieții obișnuiți...

Tresării la acest gând. Eu nu aveam să fiu niciodată un băiat obișnuit. Ce prostie, să mă consider un rival luptând pentru afecțiunea ei. Cum să fi putut simți ceva pentru cineva care era, în ochii oricui, un monstru?

Era prea bună pentru un monstru.

Ar fi trebuit să o las să plece, însă curiozitatea mea de neiertat mă împiedica să fac ceea ce se cuvenea. Din nou. Dar dacă Tyler, ratând acea șansă, ar fi căutat-o mai târziu, când nu aş fi avut cum să aflui deznodământul? Îmi scoasei Volvo-ul pe aleea îngustă, blocând ieșirea.

Emmett și ceilalți erau pe drum, însă el le descriesese comportamentul meu bizar, și pășeau încet, urmărindu-mă, încercând să descifreze însemnătatea gesturilor mele.

O priveam pe față în oglinda retrovizoare. Se uita cu asprime la spatele mașinii mele fără să-mi întâlnească privirea, părând să-și dorească să fi condus un tanc în locul Chevroletului ruginit.

Tyler se urcă grăbit în mașină și se așează în spatele ei, recunoscător pentru comportamentul meu inexplicabil. Îi făcu cu mâna, încercând să îi atragă atenția, însă ea nu observă. El așteaptă o clipă, apoi ieși din mașină, aplecându-se spre portiera fetei. Ciocăni în geam.

Ea tresări și îl privi încurcată. După o clipă, lăsă manual geamul jos, părând să întâmpine dificultăți.

- Îmi pare rău, Tyler, spuse ea, cu o voce iritată. Sunt blocată în spatele lui Cullen.

Îmi pronunța numele de familie cu o voce dură - era încă furioasă pe mine.

- Știu, spuse Tyler, fără să șovăie din pricina stării ei de spirit. ...Voiam doar să te întreb ceva câtă vreme vom rămâne prizonieri aici.

Avea un rânjet îndrăzneț.

Mă simții mulțumit când ea păli ghicindu-i intențiile evidente.

- Vrei să mă inviți la Balul Primăverii? întrebă el, fără să-i treacă măcar prin cap gândul înfrângerii.

- Nu voi fi în oraș, Tyler, îi spuse ea, cu vocea încă plină de nervozitate.

- Da, mi-a spus Mike.

- Atunci de ce... începu ea întrebarea.

El ridică din umeri.

- Speram să fi fost doar un refuz elegant.

Ochii îi sclipiră, apoi deveniră glaciali.

- Îmi pare rău, Tyler, spuse ea, fără umbră de regret în voce. ...Chiar voi fi plecată din oraș.

El acceptă scuza, cu siguranța de sine neștirbită.

- Nu-i nimic. Mai avem balul de final de an.

Se întoarse cu un pas mândru către mașină.

Avusesem dreptate să aștept acea clipă.

Expresia îngrozită a chipului ei era neprețuită. Îmi spunea că nu ar fi trebuit să-mi doresc cu atâta disperare să știu adevărul, că ea nu simțea nimic pentru oricare dintre acei masculi umani care doreau să o curteze.

De asemenea, expresia ei era, posibil, cel mai amuzant lucru pe care îl văzusem vreodată.

Atunci sosi familia mea, încurcată de faptul că, de data aceasta, râdeam în hohote în loc să-i privesc cu o încruntare criminală pe toți cei din jur.

"Ce e așa de amuzant?", se interesă Emmett.

Mi-am clătinat doar capul, cuprins de un val nou de hohote când Bella ambală cu furie motorul zgomotos. Părea din nou să-și dorească un tanc.

- Să mergem! șuieră Rosalie cu nerăbdare. ...Nu mai face pe idiotul. Dacă poți.

Cuvintele ei nu mă iritau - eram prea amuzat. Dar am făcut așa cum îmi spunea.

Nimeni nu vorbi cu mine în drumul către casă. Am continuat să râd pe înfundate din când în când, gândindu-mă la chipul Bellei.

Pe când viram pe șosea - accelerând, dacă nu mai erau martori - Alice îmi strică buna dispoziție.

- Deci acum pot vorbi cu Bella? mă întrebă dintr-o dată, fără să se gândească mai întâi la cuvintele sale, așadar fără a-mi oferi vreo avertizare.

- Nu, am izbucnit eu.

- Nu e drept! Ce tot aștept?

- Încă nu am luat vreo hotărâre, Alice.

- Cum zici tu, Edward.

În capul ei, cele două destine ale Bellei erau din nou clare.

- Ce rost are să o cunoști? murmurai eu, simțindu-mă dintr-o dată posomorât. ...Dacă doar o voi ucide?

Alice ezită pentru o clipă.

- Ai dreptate, recunosc eu ea.

Luai ultimul viraj strâns, cu 150 de kilometri la oră, apoi cauciucurile scârțâiră când mă oprii la vreo doi centimetri de zidul garajului.

- Fugă plăcută, își spuse Rosalie îngâmfată când am sărit din mașină.

Dar în acea zi nu am fugit nicăieri. În schimb, m-am dus la vânătoare.

Ceilalți urmau să plece în ziua următoare, însă nu îmi permiteam să fiu însetat în acea clipă. Am exagerat, bând mai mult decât era necesar, ghiftuindu-mă din nou - cu un mic grup de elani și cu un urs negru care fusesem norocos să-mi iasă în cale pe la începutul anului. Eram atât de sătul că nu mă simțeam deloc bine. De ce nu-mi putea ajunge? De ce aroma ei trebuia să fie cu mult mai puternică decât orice altceva?

Mă pregătisem pentru ziua următoare, însă, când nu am mai putut vâna și soarele mai avea încă multe ore până să răsară, am realizat că zorii nu aveau să vină suficient de repede.

O vervă plină de mânie m-a cuprins din nou când mi-am dat seama că urma să o caut pe fată.

Am purtat disputa cu mine însumi pe tot drumul de întoarcere spre Forks, însă partea mai puțin nobilă din mine avu câștig de cauză și mi-am continuat planul lipsit de orice justificație. Monstrul era agitat, dar bine încătușat. Știam că mă voi păstra la o distanță sigură față de ea. Voiam doar să știu unde se afla. Voiam doar să îi văd chipul.

Era trecut de miezul nopții, iar locuința Bellei era întunecată și scăldată în liniște. Camioneta ei era parcată în curbă, mașina de poliție a tatălui ei aflându-se oprită pe alee. Nu se auzea vreun gând conștient în vecinătate. Am privit o clipă casa din întunericul pădurii care o mărginea la est. Intrarea probabil că era încuiată - nu era o problemă, doar că nu voiam să las o ușă spartă ca dovadă, în urma mea. M-am hotărât să încerc mai întâi fereastra de la etaj. Nu prea mulți oameni s-ar fi obosit să îi instaleze un zăvor.

Am traversat curtea și m-am cățărat pe fațada casei în jumătate de secundă. Legănându-mă, atârnat cu o mână de strașina de deasupra ferestrei, privii pe geam și... respirația mi se tăie.

Era chiar camera ei. O puteam vedea într-un pat mic, cuverturile zăcând pe podea și cearceafurile fiindu-i înfășurate în jurul picioarelor. Pe când priveam, se zvârcolea fără astâmpăr și își întinse brusc o mână peste cap. Nu dormea liniștită, cel puțin nu în acea noapte. Simțise oare pericolul din preajma ei?

Eram dezgustat de mine însumi, privind-o răsucindu-se din nou. Cu ce eram mai bun decât un obsedat? *Nu eram* mai bun. Eram mult, mult mai rău.

Mi-am relaxat vârfurile degetelor, gata să mă las să cad. Însă mi-am permis o ultimă privire îndelungată către chipul ei.

Nu era deloc liniștită. Micuța cută îi era prezentă între sprâncene, iar gura ei trăda tristețea. Buzele ei tremurau, apoi se întredeschiseră.

- Bine, mamă, murmură ea.

Bella vorbea în somn.

Curiozitatea se înteți, întrecând dezgustul de mine însumi. Atracția acelor gânduri neprotejate, vorbite inconștient, era irezistibil de tentantă.

Am încercat fereastra și nu era zăvorâtă, deși era blocată din pricina lipsei îndelungate de folosire. Încet, am deschis-o, tresărind de spaimă la fiecare vaier slab al cadrului de metal. Pentru data viitoare trebuia să găsesc niște ulei...

Data viitoare? Îmi scuturai capul, plin din nou de repulsie.

M-am strecurat ca o umbră pe fereastra întredeschisă.

Camera ei era mică - în dezordine, dar curată. Pe podeaua de lângă pat se afla un morman de cărți, cu cotoarele în direcția opusă mie, și CD-uri împrăștiate pe lângă CD player-ul ei ieftin - carcasa de deasupra fiind doar o cutie de bijuterii transparentă. Vrafuri de hârtie se aflau în jurul unui computer al cărui loc părea să fie într-un muzeu închinat tehnologiei depășite. Pantofii ei formau puncte întunecate pe podeaua din lemn.

Îmi doream nespus să mă duc și să citesc titlurile cărților și ale CD-urilor, însă îmi promisesem că voi păstra distanța; am preferat să mă așez în vechiul balansoar din colțul îndepărtat al camerei.

Considerasem vreodată că are o înfățișare ștearsă? M-am gândit la acea primă zi și la dezgustul pentru băieții cărora le trezise imediat curiozitatea. Dar când îmi aminteam chipul ei oglindit în gândurile lor, nu puteam înțelege de ce nu mi se părușe imediat frumoasă. Părea un lucru evident.

În acea clipă - cu părul ei negru încurcat și în dezordine încadrându-i chipul palid, purtând un tricou jerpelit și niște pantaloni de trening vechi, cu trăsăturile relaxate în somn, cu buzele ei pline ușor crăpate - îmi tăia răsufarea. Sau ar fi făcut-o, mă gândii eu confuz, dacă aș fi respirat.

Nu mai spuse niciun cuvânt. Poate visul ei se încheiase.

Îi privii fix chipul încercând să determin o cale de a-mi face viitorul suportabil.

Nu aș fi putut îndura să îi fac rău. Aceasta însemna oare că singura mea opțiune era să încerc din nou să plec?

Ceilalți nu ar mai fi avut ce obiecta. Absența mea nu ar fi pus pe nimeni în pericol. Nu ar fi existat suspiciuni, nimic care să creeze în mintea cuiva vreo legătură cu accidentul.

Am șovăit cum o făcusem cu o după-amiază în urmă și îmi păru imposibil.

Nu puteam spera să rivalizez cu băieții umani, indiferent dacă aceștia o atrăgeau sau nu. Eram un monstru. Cum să mă fi putut vedea drept altceva? Adevărul despre mine, de l-ar fi știut, ar fi umplut-o de teamă și de repulsie. Precum victima dintr-un film de groază, ar fi fugit, urlând de teroare.

Mi-am amintit de prima ei oră de Biologie... și am știut că ar fi fost normal să aibă acea reacție.

Fuseșe o prostie să-mi imaginez că dacă eu aș fi fost cel care ar fi invitat-o la acel bal stupid, și-ar fi anulat planurile făcute în pripă și ar fi acceptat să mă însoțească.

Nu mie îi era scris să-mi spună "da". Ci altcuiva, uman și cald. Și nu îmi puteam îngădui - într-o zi, când acel "da" urma să fie rostit - să îl vânez și să îlucid, pentru că ea îl merita, oricine ar fi fost el. Avea dreptul la fericire și la iubire alături de alesul ei.

Îi eram dator să fac ceea ce se cuvenea; nu mă mai puteam preface că eram *doar în pericolul* de a o iubi pe acea față.

De fapt, nici nu conta de-aș fi plecat, pentru că Bella nu m-ar fi văzut niciodată așa cum mi-aș fi dorit să o facă. Nu m-ar fi văzut niciodată drept o ființă demnă de iubire.

Niciodată.

O inimă moartă, împietrită, avea cum să fie frântă? Simțeam că a mea o putea face.

- Edward, spuse Bella.

Am încremenit, fixându-i ochii închiși.

Se trezise, mă surprinsese oare acolo? *Părea* adormită, cu toate acestea vocea ei fusese atât de clară...

Oftă în tăcere, apoi se zvârcoli din nou, răsucindu-se pe o parte - încă adormită.

- Edward, murmură ea încet.

Mă visa pe mine.

O inimă moartă, împietrită, avea cum să bată din nou? Simțeam că a mea era pe cale să o facă.

- Rămâi, șopti ea. Nu pleca. Te rog... nu pleca.

Mă visa pe mine, și nici măcar nu era un coșmar. Voia să rămân cu ea, acolo, în visul ei.

M-am luptat să găsesc cuvintele care să dea nume sentimentelor care mă învăluiseră, însă nu aveam vorbe suficient de puternice pentru a le descrie. Pentru o clipă îndelungată, mă lăsaî înecat în ele.

Când ieșii din nou la suprafață, nu mai eram același ca la început.

Viața mea era un miez de noapte nesfârșit și neschimbat. Pentru mine, bezna era o necesitate. Atunci cum era posibil ca soarele să răsară tocmai atunci, în inima nopții mele?

Când devenisem vampir, schimbându-mi sufletul și caracterul muritor pe nemurire în durerile mistuitoare ale transformării, împietrisem cu adevărat. Trupul meu se asemuia mai mult cu o stâncă, trainică și imuabilă. Și *sinele* meu încremenise așa cum se afla - personalitatea mea, ceea ce-mi plăcea și ceea ce-mi plăcea, stările mele de spirit și dorințele, toate rămăseseră nestrămutate.

Eram la fel ca toți ceilalți. Cu toții eram înghețați. Stânci vii.

Când pentru unul dintre noi intervenea vreo schimbare, era un lucru rar și permanent. Îl văzusem pe Carlisle trecând prin asta, apoi, zece ani mai târziu, pe Rosalie. Iubirea îi schimbase etern, într-un fel care nu avea niciodată să se stingă. Trecuseră mai mult de optzeci de ani de când Carlisle o găsisse pe Esme, și totuși încă o privea cu ochii minunați ai iubirii celei dintâi. Așa avea să fie întotdeauna pentru ei.

La fel urma să fie și pentru mine. Aveam să o iubesc pe această fată plăpândă pentru tot restul existenței mele infinite.

Îi privii chipul inconștient, simțind dragostea pentru ea cuprinzând fiecare fărâma din trupul meu de piatră.

Dormea mai liniștit acum, cu un zâmbet imperceptibil pe buze.

Continuând să o contemplan, am început să țes planuri.

O iubeam, așa că trebuia să încerc să fiu suficient de puternic pentru a o părăsi. Știam că în acea clipă puterea mea scăzuse. Aveam de depus eforturi. Însă poate că mai aveam suficientă forță pentru a amăgi viitorul în alt fel.

Alice văzuse două posibile destine ale Bellei, și în acea clipă le înțelegeam pe amândouă.

Dragostea mea pentru ea nu m-ar fi oprit să o ucid dacă îmi îngăduiam să fac greșeli.

Totuși în acel moment nu mai puteam simți monstrul, nu-l mai ghiceam nicăieri în ființa mea. Poate că iubirea îl redusese etern la tăcere. De-aș fi ucis-o în acea clipă, nu aș fi făcut-o cu intenție, ar fi fost doar un oribil accident.

Trebuia să fiu mai precaut ca niciodată. Niciodată, absolut niciodată, nu ar fi trebuit să las garda jos. Trebuia să-mi controlez fiecare răsufare. Întotdeauna aș fi fost nevoit să păstrez o distanță sigură.

Nu puteam face nicio greșeală.

În sfârșit am înțeles cel de-al doilea viitor. Acea viziune mă încurcase - ce s-ar fi putut întâmpla ca Bella să ajungă prizonieră în acest etern simulacru de viață? Acum - devastat de dorința nestăvilită pe care o simțeam pentru ea - puteam înțelege cum aș fi putut, cu un egoism de neiertat, să îi cer tatălui meu acest favor. Să îi cer să-i ia viața și sufletul pentru ca eu să o pot păstra pentru eternitate.

Merita mai mult de atât.

Dar am mai văzut un viitor, un fir subțire pe care poate-aș fi fost în stare să merg, de mi-aș fi păstrat echilibrul.

O puteam face? Puteam fi cu ea, cruțându-i umanitatea?

Intenționat, am inspirat adânc, apoi o mai făcui o dată, lăsându-i aroma să mă sfâșie precum un foc mistuitor. Camera era plină de parfumul ei; mireasma învăluia fiecare suprafață. Capul începu să mi se învârtă, însă mă luptai cu amețeala. Trebuia să mă obișnuiesc, dacă voiam să încerc să mă apropiu cumva de ea. Luai o nouă gură de aer arzătoare.

Am vegheat-o dormind până ce soarele s-a ridicat din spatele norilor, dinspre est, urzind planuri și continuând să îi inspir cu nesaț mirosul.

Am ajuns acasă după ce ceilalți plecaseră spre școală. M-am schimbat repede, evitând privirea întrebătoare a lui Esme. Ea-mi văzuse chipul luminat febril și simțise atât îngrijorare cât și ușurare. Îndelungata mea melancolie o îndurerase și se bucura că părea să fi ajuns la capăt.

Am fugit către școală, ajungând la câteva secunde după frații mei. Nu se întoarseră către mine, deși Alice cel puțin trebuie să fi știut că stăteam în pădurea deasă care mărginea drumul. Am așteptat până ce nimeni nu a mai privit, apoi am ieșit cu un pas relaxat dintre copaci în parcare plină de mașini.

Am auzit camioneta Bellei huruind de după colț și m-am oprit în spatele unui Suburban, de unde o puteam privi fără a fi văzut.

Ea intră în parcare, privindu-mi lung Volvo-ul înainte să parcheze într-un spațiu dintre cele mai îndepărtate, încruntată.

Mi se părea straniu să-mi amintesc că probabil era încă furioasă pe mine, și pe bună dreptate.

Voiam să râd de mine însumi - sau să mă lovesc singur. Toate planurile și stratagemele mele erau în întregime problematice dacă nu îi păsa și ei de mine, nu? Visul ar fi putut avea un subiect cu totul întâmplător. Eram un prost atât de arogant...

I-ar fi fost, oricum, mai bine dacă nu ar fi simțit nimic pentru mine. Nu m-ar fi împiedicat să o urmăresc, însă aș fi avertizat-o înainte să merg mai departe. Îi datoram aceasta.

Am continuat să înaintez în tăcere, întrebându-mă cum era mai bine să o abordez.

Ea ușură lucrurile. Cheia de la camionetă îi alunecă printre degete când cobora din mașină, și căzu într-o baltă adâncă.

Se pregătea să o ridice, însă am ajuns primul, apucând-o înainte să fie nevoită să-și scufunde degetele în apa rece ca gheața.

Mă sprijinii de camioneta ei pe când ea începu să schițeze gestul de a se apleca, ridicându-se imediat după aceea.

- Cum faci asta? Întrebă ea.

Da, era încă furioasă.

I-am oferit cheia.

- Ce anume?

Își întinse mâna și eu i-o lăsa în palmă. Apoi am respirat adânc, absorbindu-i mirosul.

- Apari din senin, mă lămuri ea.

- Bella, nu este vina mea că ești extraordinar de neatentă. Cuvintele sunau prefăcut, aproape ca o glumă. Exista oare ceva ce ea să nu vadă?

Auzea oare cum glasul meu îi rostea numele ca într-o mângâiere?

Mă privi lung, fără a-mi aprecia umorul. Bătăile inimii i se întetiră - din pricina furiei? Din pricina spaimei? După o clipă, își plecă ochii.

- De ce ai blocat circulația ieri seară? mă întrebă fără a-mi susține privirea. ...Parcă trebuia să te prefaci că nu exist, nu să mă iriți la culme.

Era încă foarte furioasă. Urma să fac destule eforturi pentru a îndrepta lucrurile cu ea. Îmi amintii de hotărârea mea de a fi sincer...

- Am făcut-o pentru Tyler, nu pentru mine. Trebuia să-i las o ocazie. Apoi izbucnii în râs. Nu mă puteam abține, gândindu-mă la expresia ei din ziua precedentă.

- Tu... suspină ea, apoi izbucni, părând prea furioasă ca să termine. Avea aceeași expresie. Îmi înăbușii un alt hohot de râs. Era și așa suficient de supărată.

- Și nu mă prefac că nu exiști, terminai eu. Era bine să păstrez o linie a conversației relaxată, tachinantă. Nu ar înțeles, dacă i-aș fi arătat ce simțeam cu adevărat. Aș fi speriat-o. Trebuia să-mi țin sentimentele în frâu, să ușurez lucrurile...

- Deci chiar încerci să mă iriți la culme? De vreme ce mașina lui Tyler nu a dus treaba la capăt?

Un fulger de mânie mă străbătu, pulsând. Chiar putea crede una ca asta?

Era irațional din partea mea să mă simt atât de revoltat - nu știa nimic despre transformarea care se petrecuse în timpul nopții. Dar totuși eram furios.

- Bella, ești absurdă, cedai eu în față furiei.

Chipul i se îmbujoră și îmi întoarse spatele. Începu să se îndepărteze.

Remușcări. Nu aveam niciun drept să mă înfurii.

- Așteaptă, am rugat-o.

Nu se opri, așa că am urmat-o.

- Îmi pare rău, am fost nepoliticos. Nu spun că nu e adevărat - *era* absurd să îmi imaginez că aș fi dorit să îi fac vreun rău - ...însă oricum a fost nepoliticos din partea mea să o spun.

- De ce nu mă lași în pace?

"*Crede-mă*", voiam eu să îi spun. "*Am încercat*".

"*Și sunt îndrăgostit nebunește de tine*".

Ușurează lucrurile.

- Voiam să te întreb ceva, dar m-ai îndepărtat de subiect. Un posibil curs al acțiunii îmi trecu prin cap, și izbucnii în râs.

- Suferi cumva de schizofrenie? mă întrebă ea.

Probabil că așa părea. Aveam o dispoziție haotică, fiind străbătut de atâtea noi emoții.

- O faci din nou, îi arătai eu.

Oftă.

- Bine, atunci. Ce voiai să mă întreb?

- Mă întrebam dacă, de sâmbătă într-o săptămână... Văzui șocul care i se întipări pe chip și îmi înăbușii un alt hohot de râs. ...Știi, în ziua Balului Primăverii...

Îmi tăie vorba, în sfârșit întorcându-și privirea către mine.

- Încerci să faci vreo glumă?

Da.

- Mă lași să termin?

Ea aștepta în tăcere, strângându-și între dinți buza cea moale de jos.

Imaginea îmi distrase atenția pentru o clipă. În mod ciudat, reacții care mi-erau străine se trezeau adânc în miezul meu uman. Am încercat să le împrăștii ca să îmi pot juca rolul.

- Te-am auzit spunând că pleci în Seattle în acea zi și mă întrebam dacă dorești să te duc cu mașina, mă oferii eu. Îmi dădusem seama că în loc să îi pun întrebări legate de planurile ei, aș fi putut chiar să particip la ele.

Mă privi cu ochii lipsiți de expresie.

- Poftim?

- Vrei să mergi cu mașina în Seattle? Singur într-o mașină cu ea - gâtul îmi ardea la acest gând. Am respirat adânc. "*Obişnuiește-te cu asta*".

- Cu cine? Întrebă ea, din nou cu ochii mari și zăpăciți.

- Cu mine, evident, spusei eu, încet.

- De ce?

Era chiar atât de șocant că îi căutam compania? Probabil că interpretase în cel mai rău mod cu putință comportamentul meu din trecut.

- Ei bine, spusei eu pe cât de degajat puteam, mă gândeam să mă duc în Seattle cândva, în săptămânile viitoare, și, sincer, nu sunt sigur că poți ajunge cu camioneta ta. Părea mai sigur să o tachinez decât să îmi permit să vorbesc serios.

- Camioneta mea merge foarte bine, îți mulțumesc frumos pentru grijă, spuse ea cu aceeași voce surprinsă. Începu din nou să meargă. Am continuat să pășesc alături de ea.

Nu mă refuzase cu adevărat, așa că am insistat, având acest avantaj.

M-ar fi refuzat? Ce-aș fi făcut de s-ar fi întâmplat astfel?

- Dar camioneta ta poate ajunge acolo cu un singur plin de benzină?

- Nu înțeleg de ce te privește pe tine asta, bombăni ea.

Tot nu era un refuz. Inima îi bătea din nou mai repede și respira tot mai rapid.

- Irosirea resurselor limitate este problema tuturor.

- Sincer, Edward, nu pot ține pasul cu tine. Parcă nu voiai să-mi fii prieten.

Un fior mă străpuse când îmi rosti numele.

Cum să ușurez lucrurile și totuși să fiu sincer în același timp? Era mult mai important să fiu sincer. Mai ales în acel punct.

- Am spus că ar fi mai bine dacă nu am fi prieteni, nu că nu mi-aș dori asta.

- Mulțumesc, acum *totul* s-a lămurit, spuse ea cu sarcasm.

Se opri, sub marginea acoperișului cantinei, și mă privi din nou în ochi. Inima îi bătea neregulat. Era înspăimântată?

Mi-am ales cu grijă cuvintele. Nu, nu o puteam părăsi, dar poate că ea era suficient de isteasă să mă lase în urmă, înainte de a fi prea târziu.

- Ar fi mai... *prudent* să nu îmi fii prietenă. Privind în ochii ei profunzi de culoarea ciocolatei topite, am uitat de aparența de nepăsare. ...Dar am obosit să încerc să rămân departe de tine, Bella. Cuvintele ardeau cu prea multă feroare.

Respirația i se opri și, în secunda cât îi luă să inspire din nou, mă îngrijoră. Cât de mult o speriasem? Ei bine, urma să aflu.

- Vrei să mergi în Seattle cu mine? am întrebat direct.

Încuviință din cap, inima bătându-i puternic.

Da. Mie îmi spusese "da".

Apoi mă izbi vocea conștiinței. Cu ce preț?

- Chiar ar trebui să rămâi departe de mine, am avertizat-o. Oare mă auzise? Avea să se salveze de viitorul cu care o amenințam? Nu puteam face chiar nimic pentru a o salva *de mine însumi*?

"*Poartă-te degajat*", aproape c-am strigat.

- Ne vedem la oră.

Am fost nevoit să mă concentrez din răspuseri pentru a mă împiedica să fug, despărțindu-mă de ea.